

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7965/2568

นาย ธ. โจทก์ นาย ส. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 428, ป.วิ.พ. มาตรา 177, ป.วิ.พ. มาตรา 179

ย่อ / หลักกฎหมาย

ฟ้องแย้งข้อ 5.2.1 และข้อ 5.2.2 เป็นฟ้องแย้งที่มีเงื่อนไขต้องพิจารณาข้อโต้แย้งสิทธิและหน้าที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก โดยที่สัญญาว่าจ้างรับเหมาข้อ 13 ที่ตกลงกันว่า "ผู้รับจ้างจะต้องรับผิดชอบต่ออุบัติเหตุ หรืออันตราย ความเสียหายใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากการงานของผู้รับจ้างเอง..." นั้น เป็นเพียงการล่อตามหลักการใน ป.พ.พ. มาตรา 428 ที่ว่า "ผู้ว่าจ้างทำของ (จำเลย) ไม่ต้องรับผิดชอบเพื่อความเสียหายอันผู้รับจ้าง (โจทก์) ได้ก่อให้เกิดขึ้นแก่บุคคลภายนอกในระหว่างทำการงานที่ว่าจ้าง เว้นแต่ผู้ว่าจ้างจะเป็นผู้ผิดในส่วนการงานที่สั่งให้ทำ หรือในคำสั่งที่ตนให้ไว้ หรือในการเลือกหาผู้รับจ้าง" ซึ่งกรณีความรับผิดของผู้ว่าจ้างตาม ป.พ.พ. มาตรา 428 นี้ เป็นความรับผิดเพื่อละเมิดเนื่องจากการกระทำของตนเอง ไม่ใช่ความรับผิดแทนผู้อื่นที่จะไล่เบี้ยผู้เป็นต้นเหตุได้ หาได้มีนัยว่าให้จำเลยรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอกไปก่อนแล้วมาไล่เบี้ยกับโจทก์ภายหลัง ฟ้องแย้งข้อ 5.2.1 และข้อ 5.2.2 จึงไม่เกี่ยวข้องกันกับคำฟ้องเดิมพอที่จะรวมการพิจารณาและชี้ขาดตัดสินเข้าด้วยกันได้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 177 วรรคสาม และ 179 วรรคท้าย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงินค่าจ้างที่ค้าง 6,285,079.44 บาท พร้อมดอกเบี้ย จำเลยให้การและฟ้องแย้งข้อ 5.2.1 ว่า ถนนหน้าบ้านของจำเลยซึ่งเป็นถนนในโครงการหมู่บ้านชำรุดเนื่องจากการขนถ่ายเครื่องมือหนักของโจทก์ จำเลยต้องรับผิดชอบซ่อมแซมให้โครงการ โจทก์จึงต้องชดเชยค่าซ่อมแซมเป็นเงิน 200,000 บาท 5.2.2 การเทปูนโครงสร้างและขึ้นหลังคาของโจทก์ทำให้บ้านข้างเคียง 3 หลัง ผนังและหลังคาเลอะปูน จำเลยต้องรับผิดชอบแก้ไข โจทก์จึงต้องชดเชยค่าแก้ไขเป็นเงิน 50,000 บาท 5.2.3 โจทก์ต้องจ่ายค่าน้ำประปาและค่าไฟฟ้าระหว่างก่อสร้างเป็นเวลา 10 เดือน และค่าติดตั้งมิเตอร์ใหม่เนื่องจากถูกถอดเป็นเงิน 25,000 บาท ขอให้บังคับโจทก์ชำระค่าเสียหายเป็นเงิน 2,570,683.72 บาท พร้อมดอกเบี้ย ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับคำให้การของจำเลยและรับฟ้องแย้งของจำเลย ข้อ 5.1 และ 5.3 ส่วนข้อ 5.2.1, 5.2.2 และข้อ 5.2.3 ไม่รับฟ้องแย้ง จำเลยอุทธรณ์ ขอให้รับฟ้องแย้งในข้อที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้รับฟ้องแย้งข้อ 5.2.3 ไว้พิจารณาด้วย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำสั่งศาลชั้นต้น คำอุทธรณ์นิยมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพิช จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่าสมควรรับฟ้องแย้ง ข้อ 5.2.1 และข้อ 5.2.2 ไว้พิจารณาหรือไม่ เห็นว่า ฟ้องแย้งข้อ 5.2.1 และข้อ 5.2.2 เป็นฟ้องแย้งที่มีเงื่อนไขต้องพิจารณาข้อโต้แย้งสิทธิและหน้าที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก (นิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรรและบ้านข้างเคียง 3 หลัง) ให้ได้ข้อยุติแล้วก่อน โดยที่สัญญาว่าจ้างรับเหมาข้อ 13 ที่ตกลงกันว่า "ผู้รับจ้างจะต้องรับผิดชอบต่ออุบัติเหตุ หรืออันตราย ความเสียหายใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากการงานของผู้รับจ้างเอง..." นั้น เป็นเพียงการล่อตามหลักการในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 428 ที่ว่า "ผู้ว่าจ้างทำของ (จำเลย) ไม่ต้องรับผิดชอบเพื่อความเสียหายอันผู้รับจ้าง (โจทก์) ได้ก่อให้เกิดขึ้นแก่

บุคคลภายนอกในระหว่างการทำงานที่ว่าจ้าง เว้นแต่ผู้ว่าจ้างจะเป็นผู้ผิดในส่วนการทำงานที่สั่งให้ทำ หรือในคำสั่งที่ตนให้ไว้ หรือในการเลือกหาผู้รับจ้าง" ซึ่งกรณีความรับผิดของผู้ว่าจ้างตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 428 นี้ เป็นความรับผิดเพื่อละเมิดเนื่องจากการกระทำ ของตนเอง ไม่ใช่ความรับผิดแทนผู้อื่นที่จะไล่เบี้ยผู้เป็นต้นเหตุได้ หาได้มีนัยว่าให้จำเลยรับผิดต่อ บุคคลภายนอกไปก่อนแล้วมาไล่เบี้ยกับโจทก์ภายหลัง ฟ้องแย้งข้อ 5.2.1 และข้อ 5.2.2 จึงไม่ เกี่ยวข้องกันกับคำฟ้องเดิมพอที่จะรวมการพิจารณาและชี้ขาดตัดสินเข้าด้วยกันได้ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 177 วรรคสาม และ 179 วรรคท้าย คำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

สิทธิพร บุญยฤทธิ · มาลินี ภู่งศ์ จุลมนต์ · ประทุมพร กำเหนิดฤทธิ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7965/2568>